ὡς εἰκάσαι, vt coniicere. Ellipticè, ſupple, licet, ἔξεστι.
ὥς γέ μοι δοκεῖν, vt mihi ſentire, licet ἔξεστι.
ὡς εἰπεῖν, vt dicere. Supple poſſum, δύναμαι.

ὡς Iunctum verbo præcedente aduerbio, ſignificat quàm.

ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, mirum quàm gaudeam.
θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθη, mirum quam triſtis ſit.

ὡς pro πρὸς ad.

ὡς αὐτὸν βασιλέα, ad Regem profectus eſt.
ἀίχεσθαι ὡς τοὺς λακεδαιμονίους, adire ad Lacones.
Noua methodus hic agnoſcit ellipſin præpoſitionis πρὸς, ὡς πρὸς τὸν βασιλέα, quaſi ad Regem; ſed Auctorum numerus, & vſus contrarium ſentit.

Abſit. Deus auertat, ſuperi meliora.
μὴ γένοιτο. ὁ μὴ συνβαίνει. μὴ δῆτα.
οὐκ ἄν ποτε πατροδοθεῖσαν καταισχύναιμι τὴν εὐδοξίαν, μὴ δῆτα. Nunquã fama à maioribus accepta per me obſoleſcet, abſit enim.
μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δὴ, μήποτε. ſignificant abſit enim.

Ἀλλὰ interrogationi & reſponſioni ſeruit.

τί γὰρ βουλόμενοι μεταπέμπεσθε ἂν αὐτοὺς; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. Quo tandem consilio eos conuocaretis an ad pacem? at omnes in pace erant; an ad bellum? at de pace deliberabatis.

Infinitus sim, si omnia sigillatim persequi velim, quæ ad particularum elegantiam pertinent, in quibus tamen est præcipua laus orationis; vnum monuero, posse has particulas, vel seorsim considerari, vt καὶ, μὲν, οὖν ἀλλὰ & similes; vel coniunctim ad vnicam dictionem, vt κἂν, καὶ ἄν; καίτοι καὶ & τοι; γοῦν, γὲ & οὖν. τοιγαροῦν, ex τοὶ γὰρ, οὖν. μένουνγε, ex μὲν, οὖν, γε. vel coniunctim ad vnicum sensum vt καὶ δὴ καὶ; μὲν οὖν γε. & in his omnibus, attendendum potissimum ad natiuam cuiusque particulæ vim; quia, etiam cum aliis coniunctæ, illam conseruant, licet à coniunctis nonnihil alterentur. Ita γὲ significat vt plurimũ saltẽ, ita καὶ μὴν γε. καὶ μὴν τῷ γε μὴ διαφθαρῆναι χρήμασι κεκράτηκα Φιλίππου, at eo saltem Philippum vici, quod pecuniis ab illo corrumpi minimè potuerim.

μὲν οὖν assumit vim suam à μὲν & significat enimuero, cæterum, equidem, iam vero,

imo verò, & similia.
μὲν οὖν γε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τοῦ λόγου τοῦ θεοῦ Christus; imo vero beati, qui audiunt verbum Dei.

ARTICVLVS V.

De Periphrasi.

Periphrasis, est figura sermonis, qua per plura vocabula vnum aliquid significamus, vt luceo, lucem fundo; Poëtæ, lucis honores, opes fundo.

Græci orationis copiam cum ornatu ambientes, variè vsi sunt hac figura periphrasi, etiam in prosa; idque potissimum Participiorum, quibus tantopere delectantur, beneficio: licet non raro aduerbiis vsi sint.

I.

Omnia pene tempora verborum periphrasi enuntiant Græci per uerba substantiua εἰμὶ τυγχάνω, γίγνομαι, ὑπάρχω: & Participia verborum quorum enuntiare volunt tempora.

βασιλεὺς τυγχάνει περιπατῶν. Rex deambulat. δεδουλωμένη ἦν ἀρχή. Subiugatum erat imperium. γένου προσέχων τοῖς λεγομένοις. Attende ad ea quæ dicuntur.
ἤκουσεν ὅτι βασιλεύων εἴη. Audiuit quod re-

gnaret. ὑπάρχω πεποιηκὼς, vel ποιήσας. feci.
τί ποτε λέγωμεν; πεπλανηκότας ἡμᾶς εἶναι.
Quid porro dicemus? nos decepiſſe.
οὐ σιωπήσας ἔσῃ; non ſilebis.
Potiſſimi eſt vſus præteriti perfecti Subiunctiui, nam λελύκω ſoluerim vix vſurpatur, ſed pro eo dicitur λελυκὼς ὦ, ᾖς, ᾖ.
πρέσβεις ἦτε ἐκπεπομφότες, cum Legatos miſeritis.
ἂν τὴν φιλοσοφίαν ταύτην ἐξευρηκότες ὦμεν.
ſi talem Philoſophiam inueniſſemus,
τοῦτο πεποιηκὼς τὸν πατέρα διασεσωκὼς ἔσῃ.
Hoc ſi feceris Patrem ſeuaueris.

Participium ὢν, qui eſt.

ὢν pro verbo εἰμὶ ponitur cum verbis ὑπάρχω τυγχάνω, & Adiectiuis nominibus.
ἀεὶ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. Semper es hilaris.
οὐ γὰρ ἐχθρὸς ὑπῆρχεν ὤν. Non enim erat inimicus.
ἔφη τυχεῖν τοτ' ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ. Herodot. dixit ſe forte tunc cum damareto fuiſſe.

ΔΙΑΤΕΛΕΩ.

Διατελέω Dum abſolutè ſignificat, perſeuero, eleganter iungitur Participio & tunc reddi poteſt per Aduerbium continuò, ſemper, cônſtanter.
διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ.

Semper vtebatur claua.
ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῶν.
Quam beneuolentiam conſtanter habeo erga ciuitatem, & vos omnes.
Ita παύομαι ceſſo. ἐ παύσομαι φιλῶν. Semper amabo.
Ita etiam λανθάνω Lateo. ἔλαθεν ὑπεκφυγών. Clam ſe ſubduxit.
λανθάνει πράττων, clam facit.
Hæc verba, vt vides, iuncta participio per aduerbium explicantur.

ΜΕΛΛΩ.

Μέλλω, futurus ſum, iungi poteſt Infinitiui temporibus, excepto perfecto; & tunc pro futuro eſt.
μέλλω ποιεῖν, facturus ſum.
ἔμελλε ποιῆσαι, facturus fuit.
ἔμελλε ἂν ποιῆσαι, facturus fuiſſet.
μέλλω ποιήσειν, facturus ſum.
μέλλω cum participiis non additur vt μέλλω ποιῶν ſed cum Infinitiui temporibus.

ΕΧΩ.

Ἔχω cum Aduerbiis ὡς, οὕτως, πῶς, ὅπως. Iungitur eleganter cum Genitiuo, per ellipſin præpoſitionis διὰ, aut ſimilis.
οὕτως ἔχω τῆς γνώμης. Eius ſum ſententiæ.

Pro οὕτως με ἔχω διὰ τῆς γνώμης; Ita me habeo opinione. Sic interpretare sequentia.
πῶς ἔχει τῆς γνώμης; cuius est sententiæ.
ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος, ἢ βουλήσεως ἔχε.
Vt quisque paratus aut animatus erat.
Eadẽ constructio cum Aduerbiis εὖ, καλῶς.
εὖ vel καλῶς ἔχειν τῆς ῥώμης καὶ τῆς συνέσεως.
Robore & prudentia valere.
Cum Aduerbiis qualitatis iungitur cum Accusatiuo per varias Præpositiones, vel cum Datiuo si sit casus Aduerbij, aut etiam cum Genitiuo.
ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, vel τινὶ.
Alieno animo esse ab aliquo.
ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα. Intemperanter se habere in rebus his.
εὐνοϊκῶς ἔχω πρὸς σε. Beneuolo animo in te sum.
Cum Participiis eorum significatũ induit.
μαθὼν ἔχω, didici, συλλαβὼν ἔχω, cõprehendi.
ἡ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, quæ cæteras cõprehendit.
σιγῶν ἔχω, sileo. ἡρπακότες ἔχομεν, rapuimus.

ΦΘΑ'ΝΩ.

Φθάνω, occupo, præuenio, anteuerto, iungitur Participio loco Infinitiui, licet Infinitiuum aliquando admittat.

ἔφθην κάλλιστον τὸν δρόμον διαδραμών.
Præclarum curſum abſolui. Verbatim. Occupaui præclarum curſum abſoluiſſe, diceretur ſine φθάνω. κάλλιστον τὸν δρόμον διέδραμον.
Ἄξιέπαινος ὅστις ἂν φθάνῃ τὸν φίλον εὐεργετῶν.
Dignus laude qui prior amicum beneficiis afficit.
Hic φθάνω redditur per vocabula prius aut prior. Occupant Romani bellum inferre φθάνουσι ῥωμαῖοι πολεμοῦντες vel πολεμεῖν.
Priores bellum inferunt Romani.
οὐκ ἔφθη ἐλθὼν, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνεδείξατο.
Non prius venit quam honoris cupiditatem oſtenderet vt primum venit. *Il ne fut pas pluſtoſt arriué.*
εἰ δὲ ὑμῖν ὑπαίτιός εἰμι τοῦ σχήματος, οὐκ ἂν φθάνοιτε ὁμήρῳ πρότερον χαλεπῶς ἔχοντες.
De Iouis ſtatua Phidias ſe excuſat. Quod ſi eius formæ gratia reus apud vos agor, prius omnino vos Homero infenſos eſſe oportebit. *Vous ne ſçauriez me condamner, ſans condamner auparauant Homere. Vons ne ſçauriés preuenir la condamnation d'Homere en me condamnant.*
οὐκ ἂν φθάνοιμεν παραπολλύμενοι. Non effugiemus interitum, non præueniemus quin moriamur.

FINIS.